

*Kimondani magunk, és lenni a szó-test,
víz tüköre, mag-gyökér,
föld sóhaja, ha Vénusz öle görcsbe rándul,
kimondani magunk, és levedleni a bőrt.*

*Mindig a körben: ez az örök igazság,
s ez a mi örök kételyünk.*

Kimondani magunk, hogy lélegezzék a vers.

VIERA BENKOVÁ-POPITOVÁ. 1939-ben született Petrőcön. Az elemi és a gimnáziumot szülővárosában végezte. Szlovák—cseh szakos tanári oklevelet szerzett a belgrádi egyetem bölcsészkarán, 1971-ben. 1962—65-ben a Hlas l'udu belső, 1973-ig külső munkatársa, 1973 áprilisától független író. 1965-től a Novy zivot szerkesztője. 1967 óta Belgrádban él. Verseskönyvei: Májovy osial' (1964), Variácie (1969), Obrady (1971). Novelláskönyve: Lesná studienka (1973). Negyedik kötete: Koráb istoty. Fordít szlovénból szlovákra, csehől szerb-horvára.

ANNA DUDÁŠOVÁ

Ha széthajtjuk az időt

(KED ROZHALÍME CAS)

*Keresztúton a hold
bizonyossággal tölti meg a nyomokat,
a jelenidő felszínén szertefolyva
tovacsorgunk.
Csobognak a szétáradó tekintetek a ködben,
s lidércfények úsznak utánunk.*

*Parton a nyár félrelökött bölcsője
elszundított halászt ringat,
megváltásukra várva
sirályok dajkálják
időűző álmait.*

*Amíg a reszkető lélek sikolya
szavakba ömlik át,
a szomjazó homok
káprázatos szemét
s napjaink sugarait kínálja.*

*Testünkben a szálka
az eljövendőt kápráztatja el —
köztünk az úr
hazugság.*

Kanizsa fölött a csillagok

(HVIEZDY NAD KANIZOU)

*Kószálnak az álmok:
ősz színei között
keresik a fészkük
mint szomjúhozó a forrást.*

*Fény vájta reggel
kínálja gyümölcsét,
az elszelelt időben
porrá válik a kő.*

*Kanizsa fölött a csillagok
nem adnak öröklétet,
s mi együtt remegve
a lombbal,
magunkban hordozzuk a visszhangokat.*

*Könnyű a teher,
ha Nap-bölcsőben ringatja a szél.*

Kaszás

(KOSEC)

*Magány téveteg ütései
a reggel tükrében,
magzik a nappal.*

*Kaszája alatt hempereg
a kaszás izzó tekintete
a múlt idővel —
sóhajt a fű.*

*Vér vájta meder
kihúnyt visszhangokat cipel:
terhét a hajó.*

*A kaszás termékeit kaszálja —
poharunkban ring
a jövőndő.*

Ő meg a szél öleli egymást.

ANNA DUDASOVÁ. Antalfalván (Kovacica) született. Malo Crnicében él, szociális gondozó, valamint a Stig című folyóirat belső munkatársa. Kezdetben szerb-horvátul írt. Verskötetei: Vsade ma sliedja mravce; Po stopách nedosiahnutel'nosti. Vajdasági szlovák költőket fordít szerb-horvátúra.